

DESENGAÑO

La mujer ideal que dibujaba
mi pensamiento amante en escultura
en el baile la ví: Dulce ventura
fué el hallar la belleza que soñaba.

En un palco, entre amigos, disfrutaba
del placer y miraba con ternura
al angel tutelar, cuya hermosura,
de los míos sus ojos no apartaba.

Dije;—Amigos, mi goce es verdadero;
á ofrecer voy mi brazo á una bella,
y hacer mio su amor si no se niega.

Crucé por el salón; llegué hasta ella,
y dijo una señora;—caballero,
esta pobre infeliz es coja y ciega

D. DAVÍ Y GÜELL.

NOVELA

CERCANT LA FOSSA.

Eren captayres.

Ell, tenia cinquanta anys; ella, cuarenta; ell, era cox; ella, era bórnia.

Feya poch temps que's coneixien: Un cap al tart, quan la llum crepuscolar dorava les siluetes de les montanyes altes, varen concórrer per diferenta vía a un encreuament dels seus camins, y varen estar uns moments tot dubitosos del nou viarany que emprenerien.... Y sense dir-se encara una paraula, sense una mirada de salutació ni cortesia, ell va seguir darrera d'ella quan aquesta reprengué la caminada.

Una hora.. dugues.... tres... sempre la petja d'ell casi atrapant la petja d'ella, tots dos el cap baix, els muscles encongits de pés del sarró propi, y ab complerta indiferencia l'un per l'altre.

Després ella's va parar: va escoltar atentament el murmur d'un proper regueró d'aygua, y desviant-se del camí s'hi va atansar. L'aigua sortia de la penya viva, mes tant mancada de forsa, que regalimava per la pedra, y, per lo tant, sense oferir-se en rajolí per poguer-la beure ab complacencia.

Ab el clot de la má ne va copsar alguna ambosta.

Y, quan més ávida d'ella com més l'anáva fruint, s'entregava al plaer sanitos de gustar-la a petíts glops, sentí la veu d'aquell desconegut al seu darrera, que l'havía seguida an el revolt del seu camí.

—Voléu el meu rusclot, mestressa? Podréu beurihi més bé....

Ella, mirant-lo ficso, ab mirada indiferenta, divagant perduda, li agafá el rusclot que li ofería, l'omplená fins al curull, y, apoch, apoch, el va buydar.

Ja satisfeta, li va tornar el rústech beyre tota sonrisenta de gratitut y benestar; més a pesar de qui hauría volgut oferir-li, en paga, una visió de dóna bella remerciant un bell favor, tantsols ensajá una ganyota barbre, una mueca disforme de ser essecual, incoerent, estúpít.

Allavors éll s'apropá a la font, aixencarrá les cames per entre quines s'hi escorría el regueró, y aplicá ensemps el rusclot a la deu y els llabis, xarrupant l'aigua que hi gotellava a dintre.

La dóna, encuriosida de mirar-lo com bevía, se deturá al costat d'ell, y sense donar-sen compte l'esperá a que s'hagués ben saciat, per recullir el sach, carregar-sel á la espatlla, y tonar a rependre'l seu camí.

Ell la imitá; y ja allavores, ben conscient de la presencia d'ella, se li posá al costat ab la mateixa indiferencia ab que avans l'havía seguida dugues, tres hores, sense ficsar-s'hi més qu'ab un arbre del camí.

—Anèu molt lluny, mestressa?

— Oh, m'es igual; no ho sé allá ahont vaig.

—No teniu llar?

— Llar? no; tampoch la necessito: allá aont finch fret, allí m'escalfo.

— Sou soia?

— Sola del tot: ja fa quinze anys....

Y prompté s'entengueren; eren vianants 'eterns d'inconeguda ruta, qui inconscientment anaven seguint fins al extrém: veyen un horitzó llunyá, y l'emprenien coratjosament fins assolir-lo, per veure desde allí l'altre més lluny, y després l'altre, y l'altre sempre.....

Era l'únich ideal: un ideal de vagamont torsut, ab la déria ficso, de volguer-los esclavitzar sota'ls seus peus. Y mentres hi posaven tot el cor, y hi ficsaven tota l'ànima, y hi concretaven fins la pensa,